

Պարույր Սևակ

Կաա ու չկաա՝ Աստծո պես

Երբ քեզ մենակ ես գգում,
Դու գգում ես քեզ աստված՝
Ո՛չ մի բանով չհաստված,
Եվ ոչնչո՛վ չսաստված:
Բայց երբ մենակ ես գգում,
Մենա՛կ-մենա՛կ ես գգում՝
Արարչական արյունը
Սառչում է քո տաք բազկում.
Քեզ գգում ես խեղճ ու թույլ,
Քեզ գգում ես անկարող,
Քո մեծ բախտով՝ հար դժբախտ,
Եվ անտաղանդ քանքարով...
Դու քեզ մենա՛կ ես գգում,
Եվ ի՞նչ ես դու վերջապես.
Աստծու նման դու և կա՛ս,
Եվ դու չկա՛ս՝ աստծու պես...

25.X.1955թ.

Մոսկվա